

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Chmelíka, Ph.D., a soudců Mgr. Pavla Hradeckého a JUDr. Martina Tomka ve věci

žalobkyně: **BRADDOCK FINANCE & CAPITAL Ltd.**
sídlem 85 Great Portland Street, London, W1W 7LT, United Kingdom
společnost zapsána v Registrar of Companies for England and Wales,
Company No. 4575632
zastoupená advokátem Mgr. Davidem Metelkou
sídlem Boleslavova 901/7, 709 00 Ostrava – Mariánské Hory

proti
žalovaným: **1) Česká republika – Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových, IČO 69797111**
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2
jako správce pozůstalosti XXX, narozené dne XXX, zemřelé dne XXX
naposledy bytem XXX
2) XXX, narozený dne XXX
bytem XXX
zastoupený advokátem JUDr. Tomášem Plavcem
sídlem Rooseveltova 335, 537 01 Chrudim

o určení vlastnictví k nemovitostem,
k odvolání žalovaných proti rozsudku Okresního soudu v Pardubicích ze dne 4. 12. 2015,
č. j. 25 C 111/2012-205,

takto:

I. Rozsudek okresního soudu **se mění** takto:

Určuje se, že XXX, r. č. XXX, zemřelá dne XXX, naposledy bytem XXX y, byla ke dni svého úmrtí dne XXX vlastníkem nemovitých věcí, a to:

- jednotky č. XXX, byt, vymezené v budově č.p. XXX, č.p. XXX, č.p. XXX způsobem využití bydlení, část obce XXX;
- spoluvlastnického podílu v rozsahu 162/10000 na budově č.p. XXX, č.p. XXX, č.p. XXX, způsobem využití bydlení, část obce XXX, na pozemcích parc. st. č. XXX, parc. st. č. XXX a parc. st. č. XXX;
- spoluvlastnického podílu v rozsahu 162/10000 na pozemcích parc. st. č. XXX, parc. st. č. XXX a parc. st. č. XXX,

zapsaných na listu vlastnictví č. XXX (jednotka) a č. XXX (budova) u Katastrálního úřadu pro Pardubický kraj, Katastrální pracoviště XXX, pro Katastrální území a obec XXX.

První žalovaná a druhý žalovaný jsou povinni společně a nerozdílně nahradit žalobkyni náklady za řízení před okresním soudem ve výši 35 919 Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta žalobkyně s tím, že první žalovaná je povinna zaplatit tyto náklady z pozůstalosti XXX, r. č. XXX.

II. První žalovaná a druhý žalovaný jsou povinni společně a nerozdílně nahradit České republice na účet Okresního soudu v Pardubicích náklady řízení ve výši 23 546,60 Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta žalobkyně s tím, že první žalovaná je povinna zaplatit tyto náklady z pozůstalosti XXX, r. č. XXX.

III. První žalovaná a druhý žalovaný jsou povinni společně a nerozdílně nahradit žalobkyni náklady odvolacího řízení ve výši 24 850,05 Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta žalobkyně s tím, že první žalovaná je povinna zaplatit tyto náklady z pozůstalosti XXX, r. č. XXX.

Odůvodnění:

1. Shora označeným rozsudkem okresní soud určil, že první žalovaná (tehdy XXX) je vlastníkem jednotky č. XXX, vymezené v budově č. p. XXX č. p. XXX, č. p. XXX, v části obce XXX, způsobem využití bydlení, postavené na pozemku p. č. st. XXX, st. XXX, st. XXX v k.ú. XXX, dále podílu ve výši 162/10000 na společných částech domu č. p. XXX, č. p. XXX, č. p. XXX, v části obce XXX, způsobem využití bydlení, postaveného na pozemku p. č. st. XXX, st. XXX, st. XXX, v k.ú. XXX, a podílu ve výši 162/10000 na společných částech pozemků p. č. st. XXX, st. XXX, st. XXX, v k.ú. XXX, zapsaných na listu vlastnictví č. XXX, u Katastrálního úřadu pro

Pardubický kraj, Katastrální pracoviště XXX, pro katastrální území XXX (výrok I.). Soud prvního stupně dále žalovaným (každému jednou polovinou) uložil nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 35 919 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího advokáta (výrok II.).

2. Soud prvního stupně vyšel z hlediska skutkového mimo jiné ze zjištění, že dne XXX byla mezi právní předchůdkyní žalobkyně, Československou obchodní bankou, a.s., jako věřitelem, a XXX jako dlužníkem uzavřena smlouva o úvěru, na jejímž základě byly XXX poskytnuty peněžní prostředky. Rozsudkem Okresního soudu v Pardubicích ze dne 21. 9. 2011, č. j. 118 C 72/2009-413, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 24. 9. 2019, č. j. 18 Co 203/2012-526, byl XXX zavázán zaplatit žalobkyni, z titulu zmíněné úvěrové smlouvy částku 3 843 710,04 Kč s příslušenstvím, a to společně s ručitelem Tomášem Peškem (tato žaloba byla soudu doručena v roce 2009). XXX uzavřel dne XXX darovací smlouvu s první žalovanou, na jejímž základě první žalovaná daroval mimo jiné nemovitosti uvedené ve výroku I. tohoto rozsudku (dále též „předmětné nemovitosti“). Dne 15. 7. 2009 podala žalobkyně žalobu na určení neúčinnosti darovací smlouvy uzavřené dne XXX mezi XXX a první žalovanou, vůči žalobkyni. Darovací smlouvou ze dne XXX převodem zřídila k převáděným nemovitostem smlouvu o zřízení věcného břemene ze dne 29. 4. 2011, ve prospěch svého syna XXX, věcné břemeno doživotního bydlení a užívání. XXX prodal předmětné nemovitosti kupní smlouvou ze dne XXX. Druhý žalovaný tuto kupní smlouvu podepsal dne XXX, kdy v katastru nemovitostí byla jako vlastníka převáděných nemovitostí zapsána první žalovaná. Kupní cena za předmětné nemovitosti byla dohodnuta na 800 000 Kč. První žalovaná má se svým synem XXX dlouhodobě dobré vztahy, pravidelně se s ním setkává. O úmyslu darovat mu nemovitost informovala první žalovaná svého vnuka XXX až těsně před uzavřením darovací smlouvy ze dne XXX. K darování nemovitostí vnukovi došlo v době, kdy již proti ní bylo vedeno řízení o neúčinnosti právního úkonu ve věci sp. zn. 18 C 183/2009 a o tomto řízení věděla. O záměru prodat předmětné nemovitosti hovořil XXX s druhým žalovaným počátkem roku 2012, přičemž v této době ještě nebyly známy přesné podmínky kupní smlouvy, tedy zejména kupní cena. Rozsudkem Okresního soudu v Pardubicích ze dne 13. 6. 2013, č. j. 18 C 183/2009-343, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 20. 3. 2014, č. j. 22 Co 62/2014-412, bylo určeno, že darovací smlouva uzavřená mezi XXX a první žalovanou ze dne XXX, je vůči žalobkyni právně neúčinná.
3. Okresní soud předně shledal naléhavý právní zájem na požadovaném určení (ve smyslu § 80 písm. c/ občanského soudního řádu, účinného v době zahájení řízení), když vyšel z judikatury Nejvyššího soudu (zejména rozsudku sp. zn. 29 Odo 732/2006), z níž plyne, že převede-li žalovaný majetek získaný odporovatelným právním úkonem poté, co proti němu byla podána odpůrcí žaloba, tedy zjevně v úmyslu zmařit dosažení účelu odpůrcí žaloby, jde o právní úkon neplatný a již tato skutečnost opodstatňuje naléhavý právní zájem na určení vlastnického práva. Okresní soud dále přihlédl k osvědčeným majetkovým poměrům první žalované (o její nemajetnosti), pro které lze očekávat, že by se žalobkyně žalobou o zaplacení náhrady dle § 42a odst. 4 obč. zák. nedomohla faktického plnění (viz též rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 22 Cdo 797/2000), tudíž by vyhovění určovací žalobě mohlo mít příznivý vliv na postavení žalobkyně.
4. Při právním hodnocení věci okresní soud akcentoval, že první žalovaná zatížila předmětné nemovitosti věcným břemenem ve prospěch svého syna a následně tyto nemovitosti převedla na svého vnuka XXX, nejen poté, co bylo zahájeno řízení o neúčinnosti právního úkonu – darovací smlouvy mezi XXX a první žalovanou ze dne XXX – vůči žalobkyni, ale dokonce až poté, kdy se o tomto řízení sama dozvěděla. S odkazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Odo 732/2006 dovodil, že smlouvy uzavřené zjevně v úmyslu zmařit dosažení účelu odpůrcí žaloby jsou absolutně neplatné pro obcházení zákona podle ust. § 39 obč. zák., proto je i darovací smlouva ze dne XXX, kterou první žalovaná převedla předmětné nemovitosti na svého vnuka, absolutně neplatná pro obcházení zákona podle ust. § 39 zák. č. 40/1964 Sb., občanského

zákoníku účinného do 31. 12. 2013 (dále jen „obč. zák.“). S ohledem na neplatnost darovací smlouvy mezi první žalovanou a XXX se pak její vnuk nemohl stát vlastníkem předmětných nemovitostí a nemohl je ani převést na další osoby.

5. Okresní soud se dále zabýval tím, zda druhý žalovaný a XXX nebyli s ohledem na všechny okolnosti, při uzavírání kupní smlouvy ze dne XXXa darovací smlouvy ze dne XXX, v dobré víře (se zřetelem na judikaturu Ústavního soudu – viz zejména nálezy sp. zn. II. ÚS 800/12 a IV. ÚS 4684/12).
6. K tomu ve vztahu k druhému žalovanému, k podpisu kupní smlouvy dne XXX uvedl, že v tento den byla ještě stále jako vlastníkem nemovitostí v katastru nemovitostí uvedena první žalovaná, tudíž druhý žalovaný podepisoval listinu, ve které bylo tvrzeno něco jiného, než obsahovaly údaje katastru nemovitostí. Okresní soud dále zmínil (s odkazem na výpověď XXX), že počátkem roku 2012, kdy XXX náhodně potkal druhého žalovaného a nabídl mu předmětné nemovitosti ke koupi, nebyly domluveny žádné detaily kupní smlouvy, tudíž nebyla známa ani kupní cena a druhý žalovaný ani nejednal s XXX. V této souvislosti se také jeví tvrzení obsažená v kupní smlouvě ze dne XXX o zaplacení kupní ceny ve 4 splátkách před podpisem této smlouvy jako nepravdivá ve spojení s výpovědí druhého žalovaného před policejním orgánem dne 19. 2. 2013, kdy uvedl, že finanční vypořádání kupní ceny proběhlo v období přibližně dvou měsíců, přičemž peníze byly vyplaceny XXX, ačkoli v kupní smlouvě příjem kupní ceny potvrzuje (bez dalšího) XXX ve 4 splátkách. Pochybnosti musely u druhého žalovaného vzbudit i nabývací titul první žalované, tj. darovací smlouva ze dne XXX, a na to navazující smlouva o zřízení věcného břemene doživotního užívání ve prospěch XXX. To, že XXX na svou matku převedl bezúplatně více nemovitostí, která mu k nim následně zřídila věcné břemeno doživotního užívání, za současného vedení soudních řízení, majících původ v dlužích XXX, bylo objektivně vzato krajně podezřelé, stejně jako to, že XXX uzavírá kupní smlouvu na nemovitosti, ohledně kterých ještě není ani zapsán v katastru nemovitostí jako vlastník. Tvrzení druhého žalovaného o chladných vztazích s bratrem XXX, které nazval téměř nepřátelskými, považoval okresní soud za účelová. I kdyby byla pravdivá a druhý žalovaný se od svého bratra o žádných finančních problémech a soudních řízeních XXX nedozvěděl, pak musí v každém člověku objektivně způsobovat pochybnosti to, že prohlášení v kupní smlouvě nejsou v souladu se zapsanými údaji v katastru nemovitostí, nebo že někdo obratem prodává nemovitosti, ohledně nichž teprve čeká na povolení vkladu vlastnického práva do katastru nemovitostí. Proto i kdyby kupní smlouva ze dne XXX nebyla uzavřena za účelem znemožnění žalobkyni domoci se plnění exekucí prodejem předmětných nemovitostí, dopustil by se druhý žalovaný neomluvitelného omylu, protože by nepostupoval s obvyklou mírou opatrnosti, kterou lze při nákupu nemovitostí po každém požadovat. Dobrá víra druhého žalovaného tak u něj nemohla být při podpisu kupní smlouvy dne XXX dána.
7. Okresní soud dále přisvědčil žalobkyni i v tom, že ani vnuk první žalované XXX nebyl při uzavírání darovací smlouvy ze dne XXX v dobré víře. XXX sice v řízení sp. zn. 5 C 112/2012 tvrdil, že měl s otcem napjaté vztahy a nevěděl nic o jeho finančních problémech, obdobně jako tvrdil, že po rozvodu rodičů bydlel jen s matkou, a že napjaté vztahy s XXX měla i první žalovaná, ale okresní soud tomuto tvrzení neuvěřil, neboť z výpovědi první žalované vyplynulo, že se svým synem XXX má dlouhodobě dobré vztahy a pravidelně se s ním setkává, stejně tak vypověděla, že před svým odchodem do XXX bydlel XXX se svým otcem v bytě, který je předmětem tohoto řízení, obdobně jako druhý žalovaný vypověděl, že koupí předmětných nemovitostí mu nabídl XXX, kterému také platil kupní cenu za tyto nemovitosti. Kdyby měl XXX tak napjaté vztahy se svým otcem, jak říkal, jistě by za něj otec nedomlouval prodej nemovitostí. Obdobně jako musela být první žalovaná s finančními problémy svého syna seznámena, musel s nimi být s ohledem minimálně na společné bydlení a jím tvrzené dobré vztahy s první žalovanou seznámen i jeho syn XXX, a tudíž jeho vědomost o situaci otce v něm musely objektivně vyvolat pochybnost o tom, zda je první žalovaná skutečným vlastníkem

předmětných nemovitostí, protože mezi ní a jejím synem došlo k majetkovým přesunům, jako mezi osobami blízkými, a to v časové souvislosti s řízením o zaplacení dlužné částky XXX žalobkyni a řízením o neúčinnosti právního úkonu ve věci sp. zn. 18 C 183/2009.

8. Soud prvního stupně proto uzavřel, že darovací smlouva uzavřená mezi XXX a první žalovanou dne XXX je podle § 39 obč. zák. absolutně neplatná pro obcházení zákona v úmyslu zmařit dosažení účelu odpůrčí žaloby, že při uzavírání této darovací smlouvy nebyl XXX v dobré víře, že nabývá vlastnické právo k převáděným nemovitostem, tudíž se nestal jejich vlastníkem. Stejně tak okresní soud uzavřel, že ani druhý žalovaný nebyl při uzavření kupní smlouvy ze dne XXX v dobré víře, v důsledku čehož nemohl nabýt vlastnické právo k předmětným nemovitostem od nevlastníka XXX. První žalovaná je tak nadále vlastnící předmětných nemovitostí, pročez okresní soud žalobě v plném rozsahu vyhověl. Výrok o nákladech řízení okresní soud odůvodnil zásadami ust. § 142 odst. 1 o.s.ř., když ve vztahu k první žalované (k její argumentaci) neshledal důvody k postupu dle § 150 o.s.ř.
9. Proti tomuto rozsudku podali včasné odvolání první žalovaná i druhý žalovaný.
10. První žalovaná v odvolání vytýkala soudu prvního stupně nesprávná skutková zjištění (§ 205 odst. 2 písm. e/ o.s.ř.), neboť provedenými důkazy bylo prokázáno, že jak ona, její vnuk XXX, tak i druhý žalovaný byli v okamžiku uzavírání předmětných smluv v dobré víře. Odvolatelka dále setrvala na tom, že nemovitosti řádně nabyla a následně je darovala svému vnukovi, protože i vzhledem ke svému věku chtěla uspořádat své majetkové poměry. První žalovaná dále není v projednávané věci pasivně věcně legitimována, neboť předmětné nemovitosti ani nevlastní, ani nebyla účastníkem kupní smlouvy mezi vnukem a druhým žalovaným. Žalobkyni konečně nesvědčí naléhavý právní zájem, protože se může svého nároku za XXX domáhat ve vykonávacím řízení přímo, když otázku platnosti převodů nemovitostí lze posoudit jako předběžnou otázku v probíhajícím exekučním řízení proti dlužníkovi XXX. Absenci existence naléhavého právního zájmu žalobkyně na požadovaném určení ostatně připouští i soud prvního stupně, když uvedl, že v postoji žalobkyně viděl snahu si vytvořit pouze lepší pozici pro vymožení své pohledávky. Pokud okresní soud svůj prvotní názor s ohledem na žalobkyni předložené judikáty modifikoval, dopustil se nesprávného právního posouzení věci. Z výše uvedených důvodů první žalovaná navrhuje, aby odvolací soud rozsudek okresního soudu změnil a žalobu zamítl. Pro případ neúspěchu odvolání se první žalovaná dovolávala toho, aby odvolací soud v otázce nákladů řízení aplikoval ust. § 150 o.s.ř.
11. Druhý žalovaný v odvolání předně namítl, že žalobkyně nemá naléhavý právní zájem na určení vlastnictví k nemovitostem. Žalobkyně má exekuční titul vůči původnímu dlužníkovi XXX a rozhodnutí o neúčinnosti převodu na první žalovanou. Na základě toho mohla žalobkyně podat návrh na výkon rozhodnutí, přičemž otázka vlastnictví k předmětným nemovitostem by byla vyřešena jako otázka předběžná v rámci exekučního řízení. Žalobkyni vyvolaný spor o určení je tedy nadbytečný. Není důvodu se odchýlovat od judikatorní zásady, že tam, kde je namístě domáhat se přímo plnění, není namístě žaloba určovací. Žaloba na určení vlastnického práva zde proto není namístě.
12. Žaloba dále neobstojí z toho důvodu, že druhý žalovaný nabyl nemovitosti v dobré víře a tato jeho dobrá víra by měla být chráněna (viz shora citovaná judikatura Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 800/12 a IV. ÚS 4284/12). Dobrá víra druhého žalovaného byla založena údaji v katastru nemovitostí. Ke dni podepsání kupní smlouvy již byl podán návrh na vklad vlastnického práva ve prospěch XXX, takže druhý žalovaný (rovněž XXX) jednal v souladu se zápisy a podáním v katastru nemovitostí (odlišný názor okresního soudu, zpochybnění dobré víry druhého žalovaného, z tohoto důvodu tak není správný). Bylo proto na žalobkyni, aby prokázala, že druhý žalovaný v dobré víře nebyl, ta však toto své důkazní břemeno neunesla. Neobstojí ani další důvody zpochybnění dobré víry druhého žalovaného. Není nic neobvyklého na tom, že převod nemovitostí spolu s XXX vyjednával i jeho otec XXX, tj. v rodinách i s přihlédnutím k věku

XXX zcela běžné. To platí i ve vztahu k existenci věcného břemene na nemovitostech. Druhý žalovaný vždy tvrdil, že s tímto věcným břemenem byl seznámen a k jeho existenci bylo přihlédnuto při stanovení kupní ceny. Vysvětlil, že sám nákup bral jako investici do budoucna. V celém řízení nebylo nijak prokázáno, že by druhý žalovaný věděl cokoliv o finančních problémech XXX, stejně tak nelze tvrdit, že druhý žalovaný nepostupoval s obvyklou mírou opatrnosti proto, že nemovitosti byly dvakrát převedeny v rodině XXX. Takové převody v rámci rodiny se dělají celkem běžně a mohou mít řadu různých důvodů. Pro druhého žalovaného to naopak bylo jasným signálem, že se jedná o převody mezi dohledatelnými, navzájem spřízněnými vlastníky a že vše bude v pořádku. Zcela nesprávný je proto závěr, že tyto skutečnosti by měly vyvolat pochybnosti o tom, zda XXX je skutečným vlastníkem. Ten skutečným vlastníkem byl a jeho vlastnictví bylo zpochybněno až rozhodnutím o neúčinnosti předchozího převodu. K dobré víře XXX se druhý žalovaný nemůže vyjadřovat, to však nic nemění na dobré víře druhého žalovaného. Odvolatel ještě popřel, že by mezi ním a jeho bratrem byly dobré vztahy, je tomu naopak, neboť mezi nimi probíhá spor o milionové částky, který vyústil do exekuce, což lze doložit příslušným exekučním spisem. Odvolatel setrval na názoru, že nebyl předložen žádný důkaz o nedobré víře druhého žalovaného, a proto navrhoval změnu napadeného rozsudku a zamítnutí žaloby.

13. Žalobkyně se ve vyjádření k odvolání žalovaných zcela ztotožnila se skutkovými a právními závěry soudu prvního stupně. Stran existence naléhavého právního zájmu na požadovaném určení odkázala na její podání ze dne 24. 6. 2015 a tam uvedenou judikaturu Nejvyššího soudu. Stran existence či neexistence dobré víry první žalované (XXX) odkázala na rozsudek Okresního soudu v Pardubicích ze dne 13. 6. 2013, potvrzený rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 20. 3. 2014, kde soudy vyhodnotily, že první žalovaná nebyla při nabývání předmětných nemovitostí v dobré víře. Dobrá víra při nabývání nemovitostí nespovídá ani druhému žalovanému. Ten se nemůže účinně dovolávat na stav zápisu předmětných nemovitostí v katastru nemovitostí a svou dobrou víru odvozovat od tohoto zápisu, když kupní smlouvu ze dne XXX podepsal dne XXX, přičemž k tomuto dni byla v katastru nemovitostí jako vlastníka nemovitostí evidována první žalovaná, nikoliv její vnuk XXX. Dále možno poukázat na rozpory plynoucí z provedených důkazů, zejména z kupní smlouvy ze dne XXX a výpovědi dlužníka XXX a druhého žalovaného (viz úřední policejní záznamy ze 7. 3. 2013 a 19. 2. 2013), a to např. stran úhrady kupní ceny. I z těchto skutečností lze samo o sobě dovozovat neexistenci dobré víry druhého žalovaného při nabývání předmětných nemovitostí. Rovněž právní předchůdce druhého žalovaného, a to XXX nebyl při nabývání předmětných nemovitostí od své babičky v dobré víře, čemuž nasvědčuje mimo jiné skutečnost, že bez zbytečného odkladu po nabytí nemovitostí tyto obratem prodal druhému žalovanému, aniž by inkasoval kupní cenu prodávaných nemovitostí. Ostatně otázka existence dobré víry XXX byla řešena v obdobném sporu u Okresního soudu v Pardubicích pod sp. zn. 5 C 112/2012, kde okresní soud dospěl k závěru, že XXX nebyl při nabývání nemovitostí od první žalované v dobré víře. Z výše uvedených důvodů žalobkyně navrhovala potvrzení rozsudku okresního soudu.
14. Z obsahu spisu je dále zřejmo, že první žalovaná XXX v průběhu odvolacího řízení (XXX) zemřela, pročež okresní soud řízení přerušil do doby pravomocného skončení dědického řízení vedeného u Okresního soudu v Pardubicích pod sp. zn. 32 D 730/2016 (viz usnesení okresního soudu ze dne 11. 7. 2016, č. j. 25 C 111/2012-278).
15. Okresní soud následně v řízení pokračoval a rozhodl, že namísto první žalované XXX bude v řízení pokračováno se státem jako dědicem, a to Českou republikou, Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových, Územní pracoviště Hradec Králové, jako první žalovanou (viz výroky I. a II. usnesení okresního soudu ze dne 14. 12. 2018, č. j. 25 C 111/2012-310). K odvolání České republiky – Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových odvolací soud usnesení okresního soudu ve výroku I. o pokračování řízení potvrdil a ve výroku II. jej změnil tak, že v řízení bude namísto první žalované pokračováno se správcem její pozůstalosti – Českou

republikou, Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových, se sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2, IČO 69797111 (viz usnesení zdejšího odvolacího soudu ze dne 4. 6. 2021, č. j. 27 Co 115/2019-337).

16. První žalovaná (Česká republika – Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových) následně na odvolání (podaném původně XXX) setrvala, když se zcela ztotožnila s argumentací původní první žalované i druhého žalovaného. Pro případ svého neúspěchu ve sporu dodala, že by jí jako správci pozůstalosti neměla být stanovena povinnost k úhradě byt' i poměrné části nákladů řízení, jelikož jednak byl stát soudem jmenován z procesních důvodů a jednak proto, že v ust. § 400 odst. 2 občanského zákoníku platí domněnka, že správce je zástupcem vlastníka, což znamená, že z jeho jednání vznikají práva a povinnosti v zásadě přímo vlastníku, tj. tomu, kdo je právním, nikoli pouze procesním nástupcem zůstavitelky XXX. Není možné, aby stát, jako správce pozůstalosti, byl odpovědný a nesl následky za jednání, která zůstavitelka učinila za svého života, jejichž důsledkem je nyní vedený spor. První žalovaná dále poukázala na ust. § 1703 o. z., z něhož vyplývá, že dědic se stává procesním nástupcem žalovaného zůstavitele až v době po právní moci usnesení o dědictví, kterým bylo řízení o pozůstalosti skončeno. V době do právní moci takového usnesení je osobou povinnou uhradit zůstavitelovy dluhy ten, kdo spravuje pozůstalost, přičemž pohledávku lze věřiteli přisoudit rozhodnutím soudu pouze s omezením, že jejího uspokojení se může domáhat jen z majetku náležejícího do pozůstalosti. Tento závěr lze aplikovat i v daném řízení o určení vlastnictví. První žalovaná v této souvislosti připomněla, že z dosavadního soupisu aktiv pozůstalosti, předběžně vyhotoveném soudním komisařem v pozůstalostním řízení, vyplývá, že správce pozůstalosti nespravuje v rámci pozůstalosti žádné finanční prostředky, které by na případné náklady řízení mohl obezřetně vynaložit v souladu s ust. § 1407 občanského zákoníku. Z výše uvedených důvodů se první žalovaná domáhala změny rozsudku okresního soudu a zamítnutí žaloby, a to i po její změně, kterou odvolací soud připustil (viz níže).
17. Žalobkyně v podání ze dne 21. 10. 2021 navrhla změnu žaloby, dle níž se domáhala určení, že XXX byla vlastníkem předmětných nemovitostí ke dni svého úmrtí dne XXX. K tomu poukázala na výsledek řízení v jiné projednávané věci (věc vedena u Okresního soudu v Chrudimi pod sp. zn. 6 C 103/2012 a v rámci odvolacího řízení u Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích pod sp. zn. 22 Co 163/2017), vycházející ze stejné skutkové a právní situace jako v souzené věci, pročež lze důvodně očekávat obdobné posouzení věci i v tomto řízení (§ 13 zák. č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku účinného od 1. 1. 2014, dále jen „o.z.“).
18. Při nařízeném jednání dne 25. 10. 2021 odvolací soud na návrh žalobkyně (viz shora zmíněné podání č. l. 368-369 spisu) usnesením připustil v souladu s § 211 a § 95 odst. 1 a 2 zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu v platném znění (dále jen „o.s.ř.“) změnu žaloby tak, že žalobkyně se domáhá určení, že XXX, r. č. XXX, byla vlastníkem předmětných nemovitostí ke dni svého úmrtí XXX. Odvolací soud shledal, že dosavadní výsledky řízení takovou změnu žaloby připouštějí, nejedná se o nepřipustné uplatnění nového nároku (srov. § 216 odst. 2 o.s.ř.).
19. Odvolací soud poté po zjištění, že odvolání byla podána včas (§ 204 o.s.ř.), osobami k nim oprávněnými (§ 201 o.s.ř.), jsou přípustná a obsahují náležitosti dle § 205 odst. 1 o.s.ř., přezkoumal rozsudek okresního soudu i řízení jemu předcházející jak z pohledu odvolacích námitek, tak z důvodů v odvolání neuvedených (§ 212 a § 212a odst. 1 o.s.ř.), a dospěl k závěru, že odvolání žalovaných nejsou důvodná.
20. Odvolací soud vychází ze skutkových zjištění učiněných soudem prvního stupně, která jsou podrobně popsána v odůvodnění napadeného rozsudku, včetně důkazních prostředků, o něž se opírají. Odvolací soud proto na ně odkazuje. Dílčí výhrady druhého žalovaného k tomu, jak okresní soud hodnotil jeho sourozenecké vztahy s XXX, ve vztahu k němuž odvolatel nabízel možnost doplnění dokazování, nepovažuje odvolací soud pro posouzení věci za podstatné, neboť na této okolnosti napadené rozhodnutí nestojí. I pro případ nedobrych vztahů mezi druhým žalovaným a jeho bratrem a absence informací druhého žalovaného od svého bratra o

finančních problémech dlužníka žalobkyně okresní soud totiž argumentoval dalšími skutečnostmi, které svědčí ve prospěch jeho závěru o nikoli dobrověrném nabytí předmětných nemovitostí ze strany druhého žalovaného. S tím se odvolací soud ztotožňuje, a proto neshledal ani potřebu dalšího doplnění dokazování k otázce kvality vztahů mezi bratry XXX.

21. Pouze pro úplnost skutkových zjištění pak odvolací soud postupem dle § 213 o.s.ř. zopakoval dokazování úředními záznamy Policie ČR, Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, oddělení hospodářské kriminality, ze dne 7. 3. 2013 a 19. 2. 2013 o podaném vysvětlení ze strany dlužníka žalobkyně XXX a druhého žalovaného ve věci poškození věřitele, a to k okolnostem uzavření kupní smlouvy mezi druhým žalovaným a XXX (synem dlužníka žalobkyně a vnukem původní zemřelé první žalované) ohledně prodeje předmětných nemovitostí. Z těchto důkazů, které žádný z účastníků, tedy ani druhý žalovaný nezpochybnil, vzal odvolací soud za zjištěné, že kupní smlouva byla uzavřena s podmínkou zachování zapsaného věcného břemene doživotního užívání ve prospěch dlužníka žalobkyně XXX. Tento dlužník žalobkyně a druhý žalovaný se dlouhodobě znali, když bratra druhého žalovaného XXX dlužník žalobkyně označil za svého dlouholetého a dobrého kamaráda, který mu v době rozvodu půjčil 1,5 mil. Kč. Odvolací soud vzal za prokázané, že dlužník žalobkyně a druhý žalovaný se potkali počátkem roku 2012, kdy dlužník žalobkyně XXX oslovil druhého žalovaného s nabídkou koupě předmětných nemovitostí od jeho syna XXX. Druhý žalovaný nemovitosti znal z dřívější doby a po jejich prohlídce byla kupní smlouva uzavřena za celkovou kupní cenu 1 mil. Kč (800 000 Kč za předmětné nemovitosti a 200 000 Kč za chatu v XXX), kterou druhý žalovaný uhradil dlužníkovi žalobkyně v hotovosti asi dva měsíce po uzavření kupní smlouvy. Právo bydlení a užívání ve prospěch dlužníka žalobkyně bylo zachováno s tím, že druhý žalovaný za to nepožaduje úhradu.
22. Na základě výsledků dokazování před okresním soudem i po částečně zopakovaném dokazování odvolací soud shledal, že zcela ob stojí i správné právní závěry okresního soudu, který projednávanou věc po hmotněprávní stránce správně posuzoval dle režimu obč. zák. (za použití přechodného ust. § 3028 odst. 2 o.z.). Odvolací námitky žalovaných nepřinesly nic nového, co by již nebylo známo okresnímu soudu a nemohou na posouzení věci nic změnit. Se zřetelem na obsah odvolání žalovaných odvolací soud rekapituluje a akcentuje následující rozhodné skutečnosti.
23. Okresní soud v první řadě správně posoudil předpoklady dané určovací žaloby, jimiž jsou po procesní stránce skutečnosti, že účastníci mají věcnou legitimaci, což platí i ve vztahu k pasivní věcné legitimaci žalovaných (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 6. 2005, sp. zn. 21 Cdo 2770/2004), a že na požadovaném určení je naléhavý právní zájem (viz § 80 písm. c/ o.s.ř. ve znění účinném do 31. 12. 2013). Pokud jde o žalovanými zpochybňovaný naléhavý právní zájem na straně žalobkyně, ten je nepochybně dán tím, že disponuje exekučním titulem proti svému dlužníkovi XXX ohledně povinnosti k zaplacení téměř 4 mil. Kč s příslušenstvím a zároveň má pravomocné rozhodnutí soudu o tom, že darovací smlouva uzavřená tímto dlužníkem a XXX, původní zemřelou první žalovanou, ohledně převodu předmětných nemovitostí, je vůči ní právně neúčinná. Na základě toho tak svědčí žalobkyni právo se při výkonu rozhodnutí (exekuci) uspokojit i z předmětných nemovitostí, a to za předpokladu, že jejich vlastníkem je zemřelá XXX (§ 335 odst. 1 o. s. ř. a shodné závěry rozsudků Nejvyššího soudu ze dne 19. 2. 2015, sp. zn. 21 Cdo 1666/2014, ze dne 27. 5. 2008, sp. zn. 29 Odo 732/2006 a ze dne 6. 3. 2001, sp. zn. 22 Cdo 797/2000). Protože v dané věci bylo prokázané, že vlastníkem předmětných nemovitostí je aktuálně v katastru nemovitostí zapsán druhý žalovaný, má žalobkyně na požadovaném určení naléhavý právní zájem, a to i ve vztahu ke změně žalobního žádání, kterou odvolací soud připustil.
24. Žaloba (v její změněné a připuštěné podobě) je zcela po právu i po věcné (hmotněprávní) stránce. Stejný závěr ostatně vyslovil za identické skutkové a právní situace mezi týmiž účastníky (v níž šlo pouze o jiné nemovitosti) již zdejší odvolací soud ve věci sp. zn. 22 Co 163/2017 (věc vedená u Okresního soudu v Chrudimi pod sp. zn. 6 C 103/2012). Odvolací soud nemá důvod se od

jeho závěrů odchýlit, a proto ve shodě s ním uvádí, že darovací smlouva uzavřená mezi zemřelou XXX a jejím vnukem XXX ze dne XXX je absolutně neplatná dle § 39 obč. zák. ve spojení s ustálenou judikaturou, zejména dle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 27. 5. 2008, sp. zn. 29 Odo 732/2006. Tato darovací smlouva byla zemřelou XXX ohledně převodu předmětných nemovitostí, které tato získala shora uvedeným odporovatelným právním úkonem (darovací smlouvou ze dne XXX, datovanou dne XXX, od dlužníka žalobkyně, svého syna XXX), uzavřena v době, kdy již proti XXX byla ode dne 15. 7. 2009 podána u Okresního soudu v Pardubicích pod sp. zn. 18 C 183/2009 odpůrčí žaloba, která jí byla také již 26. 8. 2009 doručena. Z těchto skutečností je proto zjevné, že XXX uzavřela darovací smlouvu ze dne XXX v úmyslu zmařit účel podané odpůrčí žaloby, a proto je tato darovací smlouva absolutně neplatná pro rozpor se zákonem, resp. jeho obcházení. Tento důvod neplatnosti je objektivní skutečností, která způsobuje absolutní neplatnost uvedené darovací smlouvy bez ohledu na to, zda byla známa či zda ji způsobily obě smluvní strany. Z tohoto důvodu je správný závěr okresního soudu, že dle darovací smlouvy ze dne XXX vlastnické právo zemřelé XXX k předmětným nemovitostem nepřešlo na XXX, který se tak dle této smlouvy vlastníkem předmětných nemovitostí nestal, neboť absolutně neplatná darovací smlouva nevyvolala jí zamýšlené právní následky. Zápis vlastnického práva dle této darovací smlouvy do katastru nemovitostí pak na uvedených závěrech ničeho nemění, když k absolutní neplatnosti soud přihlíží kdykoliv i z úřední povinnosti.

25. Okresní soud dále ve vztahu k druhému žalovanému správně posuzoval, zda vlastnické právo k předmětným nemovitostem nabyt na základě kupní smlouvy ze dne XXX v dobré víře. Ustálená judikatura Ústavního soudu totiž již za účinnosti obč. zák. nevyklučovala nabytí vlastnického práva od nevlastníka, a to za předpokladu, že nabyvatel byl vzhledem ke všem konkrétním okolnostem v době převodu v dobré víře (např. nálezy Ústavního soudu ze dne 28. 11. 2012, sp. zn. II. ÚS 800/12 či ze dne 20. 11. 2013, sp. zn. IV. ÚS 4684/12, a dále také rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 22. 6. 2016, sp. zn. 30 Cdo 2659/2016 a ze dne 21. 3. 2018, sp. zn. 30 Cdo 52/2018).
26. Odvolací soud při posouzení dobrověrnosti nabytí předmětných nemovitostí druhým žalovaným ve shodě s okresním soudem vychází z toho, že druhý žalovaný kupní smlouvu s prodávajícím XXX uzavíral svým podpisem dne XXX, kdy mu bylo, případně muselo být zřejmé, že vlastníkem předmětných nemovitostí je v souladu se zápisem v katastru nemovitostí XXX na základě darovací smlouvy datované XXX, kterou tyto nemovitosti nabyla od svého syna XXX, a to se současně převáděnou rekreační chatou v XXX a pozemky v k.ú. XXX. Současně bylo, resp. muselo být druhému žalovanému ze zápisů v katastru nemovitostí známo, že XXX jako vlastnice předmětných nemovitostí zřídila smlouvou ze dne XXX ve prospěch svého syna a původního vlastníka XXX věcné břemeno jejich bezúplatného doživotního bydlení a užívání, které bylo zapsáno v katastru nemovitostí, a to smlouvou uzavřenou ve stejný den jak k nemovitostem, které jsou předmětem tohoto řízení, tak ke shora uvedené chatě v XXX (viz smlouvy o zřízení věcného břemene doživotního bydlení a užívání nemovitostí ze dne XXX, č. l. 41 až 44 spisu). Současně bylo, resp. muselo být druhému žalovanému zřejmé, že takto zatížené nemovitosti XXX převedla darovací smlouvou ze dne XXX na svého vnuka a syna původního vlastníka – XXX. Prodej předmětných nemovitostí, včetně jejich uvedeného zatížení, nabídl druhému žalovanému právě původní vlastník XXX, mezi nimiž a druhým žalovaným byla dlouholetá známost, a to i z dlouhodobého a velmi dobrého přátelství mezi XXX a bratrem druhého žalovaného, v němž byly poskytovány a vráceny finanční prostředky v řádu milionů korun. Konečně bylo prokázáno, že druhý žalovaný právě tomuto původnímu vlastníkovi zaplatil kupní cenu sjednanou v kupní smlouvě ze dne XXX, a to v hotovosti asi dva měsíce po jejím uzavření, nikoliv tedy k rukám jeho syna XXX jako prodávajícího a ve splátkách již před uzavřením kupní smlouvy, jak bylo v kupní smlouvě sjednáno.
27. Se zřetelem na výše uvedené okolnosti nastalé v době uzavírání kupní smlouvy ze dne XXX se odvolací soud zcela ztotožňuje s tím, že druhý žalovaný kupní smlouvu s podpisem dne XXX

uzavíral s tím, že nabývá fakticky holé vlastnictví jak k předmětným nemovitostem, tak i k rekreační chatě v XXXi, neboť tyto byly na základě smluv uzavřených ve stejný den XXX zatíženy ve prospěch původního vlastníka XXX zapsaným věcným břemenem bezúplatného doživotního bydlení a užívání zřízeným XXX jako vlastníci. Druhému žalovanému dále bylo známo, že původní vlastník XXX v takto převáděných nemovitostech nadále bydlí, resp. je užívá s tím, že toto jeho právo mělo být zachováno. Současně právě tento uživatel a původní vlastník nabídl zatížené nemovitosti druhému žalovanému jako svému dlouholetému známému ke koupi, za kterou druhý žalovaný právě jemu uhradil celou sjednanou kupní cenu. Navíc bylo druhému žalovanému také zřejmé, že převod vlastnictví kupní smlouvou probíhá za situace, kdy ještě není právně ukončen předcházející převod vlastnictví z matky původního vlastníka XXX na jeho syna XXX dle darovací smlouvy ze dne XXX, byť již bylo dne 5. 1. 2012 vydáno rozhodnutí příslušného katastrálního úřadu o povolení tohoto vkladu vlastnického práva. Bylo proto zjevné, že prodávající XXX kupní smlouvu podepsal až stejný den, kdy citované rozhodnutí katastrálního úřadu nabylo právní moci a kdy se tedy na základě účinků vkladu stal vlastníkem s tím, že obratem byl následujícího dne 20. 1. 2012 podán návrh na vklad vlastnického práva dle kupní smlouvy ze dne XXX, na jehož základě nastaly ke dni 20. 1. 2012 účinky vkladu vlastnického práva ve prospěch druhého žalovaného.

28. Z výše uvedených důvodů odvolací soud sdílí závěr, že druhý žalovaný objektivně musel, resp. měl mít ke dni XXX, kdy uzavíral uvedenou kupní smlouvu, důvodné pochybnosti o řádnosti, případně platnosti takto činěného převodu vlastnického práva, když při zachování obvyklé míry opatrnosti byly objektivně odůvodněny pochybnosti o tom, zda skutečným vlastníkem převáděných nemovitostí je prodávající, zda prováděné převody a zatížení nemovitostí jsou, resp. byly učiněny v souladu se zákonem a nikoliv s nekalými úmysly. Odvolací soud ve věci sp. zn. 22 Co 163/2017 výstižně poukázal na to, že prokázané konkrétní okolnosti nesvědčí o běžném způsobu převodů nemovitostí, a to ani mezi nejbližšími rodinnými příbuznými (matkou, synem a vnukem), když není možné pominout, že druhý žalovaný kupní smlouvou za úplatu nabýval pouze holé vlastnictví, aniž by za užívání nemovitostí požadoval jakoukoliv úhradu, navíc od třetí osoby, která mu jako dlouholetý známý prodej nemovitostí nabídla a již také zaplatil celou sjednanou kupní cenu. Lze tak uzavřít, že druhý žalovaný za uvedených konkrétních okolností nezachoval potřebnou míru obvyklé opatrnosti, kterou bylo namístě při převodu vlastnického práva dle kupní smlouvy ke dni jeho podpisu XXX zachovat, vyžadovat i předpokládat, že nelze na jeho straně shledat dobrou víru, na jejímž základě by druhý žalovaný mohl nabýt vlastnické právo k předmětným nemovitostem.
29. Krajský soud proto ve shodě s okresním soudem dospěl k závěru, že XXX na základě prokázaného skutkového stavu nepozbyla ke dni svého úmrtí vlastnické právo k předmětným nemovitostem. Na základě připuštěné změny žaloby pak odvolací soud dle § 220 odst. 1 písm. b) o.s.ř. změnil rozsudek okresního soudu v napadeném výroku I. a určil, že XXX byla vlastníkem předmětným nemovitostí ke dni úmrtí XXX.
30. Odvolací soud dále změnil také rozhodnutí o náhradě nákladů mezi účastníky za řízení před okresním soudem (výrok sub II.), a to vzhledem k procesnímu nástupnictví na straně první žalované, kdy se účastníkem řízení stal správce pozůstalosti původní zemřelé první žalované XXX, který proto jedná a vystupuje na účet pozůstalosti zemřelé. Povinnost k náhradě nákladů řízení svědčí žalovaným, kteří nebyli v řízení před okresním soudem úspěšní, a proto jim vznikla povinnost k náhradě účelně vynaložených nákladů na straně úspěšné žalobkyně. Tato povinnost pak svědčí žalovaným v souladu s § 140 odst. 1 věta poslední o.s.ř. společně a nerozdílně, neboť žalovaní jsou v dané věci nerozlučnými účastníky ve smyslu § 91 odst. 2 o.s.ř.
31. Pokud jde o náklady před okresním soudem, odvolací soud pro stručnost zcela odkazuje na podrobné vymezení a vyčíslení nákladů řízení žalobkyně okresním soudem v napadeném rozhodnutí, kteréžto náklady řízení považuje za účelně vynaložené, a proto je žalobkyni v úhrnné výši 35 919 Kč přiznal. Povinnost k zaplacení této náhrady byla odvolacím soudem v souladu

s § 149 odst. 1 a § 160 odst. 1 o.s.ř. solidárně zavázaným žalovaným uložena v zákonné třídní lhůtě k rukám advokáta žalobkyně s tím, že první žalovaná je povinna zaplatit tyto náklady z pozůstalosti XXX. Odvolací soud dodává, že v dané věci se žalovaní v řízení před okresním soudem od počátku bránili podané žalobě a jejich obrana byla shledána nedůvodnou. Žádné mimořádné okolnosti hodné zvláštního zřetele, pro které by mohla být žalobkyni zcela nebo zčásti náhrada nákladů za řízení před okresním soudem nepřiznána, pak nelze dovodit ani z průběhu řízení, ani z poměrů či z chování některého z účastníků. Odvolací soud proto důvody pro moderaci nákladů dle § 150 o.s.ř. neshledal.

32. Z obsahu spisu je dále patrné, že po vydání napadeného rozsudku okresní soud rozhodl o přiznání odměny právnímu zástupci původní první žalované XXX (Mgr. Tomáši Kocourkovi) ve výši 23 546,60 Kč (viz usnesení ze dne 3. 9. 2021, č. j. 25 C 111/2012-350), který byl XXX ustanoven dle § 30 o.s.ř. (viz usnesení okresního soudu ze dne 11. 7. 2014, č. j. 25 C 111/2012-108). O těchto nákladech státu je třeba rozhodnout dle zásad ust. § 148 odst. 1 o.s.ř., dle něhož platí, že náklady řízení státu jsou povinni nahradit účastníci podle výsledku řízení, pokud u nich nejsou předpoklady pro osvobození od soudních poplatků. Odvolací soud vyšel z toho, že na straně neúspěšných žalovaných nejsou předpoklady pro poplatkové osvobození dle § 138 o.s.ř. naplněny, když na straně první žalované ve shodě se shora uvedenými závěry bylo přihlédnuto k tomu, že je účastníkem řízení jako správce pozůstalosti původní zemřelé první žalované XXX, která proto jedná a vystupuje na účet pozůstalosti zemřelé, a proto rozhodl, že výše uvedené náklady řízení v částce 23 546,60 Kč jsou povinni nahradit na účet Okresního soudu v Pardubicích neúspěšní žalovaní jako nerozluční účastníci společně a nerozdílně, jak je zdůvodněno shora, a to rovněž v zákonné třídní lhůtě dle § 160 odst. 1 o.s.ř.
33. Žalobkyně byla v odvolacím řízení zcela úspěšná, a proto jí vzniklo právo na náhradu nákladů tohoto řízení (§ 142 odst. 1 a § 224 odst. 1 o.s.ř.). V daném případě se jedná o náhradu odměny advokáta za tři úkony právní služby (sepis vyjádření k odvolání žalovaných ze dne 29. 2. 2016, změna žaloby ze dne 21. 10. 2021 a účast na jednání odvolacího soudu dne 25. 10. 2021) po 3 100 Kč dle § 7 bod 5, § 8 odst. 1, § 9 odst. 4 písm. b), § 11 odst. 1 písm. d), g) a k) vyhl. č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif), náhradu odměny za jeden úkon právní služby (sepis vyjádření k odvolání první žalované ze dne 18. 2. 2019) ve výši 1 550 Kč dle shora citovaných ustanovení a § 11 odst. 2 písm. c) advokátního tarifu, náhradu za čtyři paušální náhrady hotových výdajů advokáta po 300 Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, náhradu za promeškaný čas (za 12 půlhodin po 100 Kč) ve výši 1 200 Kč dle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu, náhradu cestovních výdajů advokáta žalobkyně (za použití osobního automobilu k jednání krajského soudu) ve výši 3 155 Kč (zde počítáno s ujetými 480 km, s průměrnou spotřebou použitého vozidla dle technického průkazu, tj. 6,3 l nafty/100 km, se sazbou základní náhrady za používání silničních motorových vozidel, tj. 4,40 Kč za jeden km jízdy, a s cenou pohonných hmot, tj. 34,50 Kč za jeden litr motorové nafty dle vyhl. č. 589/2020 Sb., platné v době uskutečnění cesty) a o náhradu částky odpovídající dani z přidané hodnoty z výše uvedené odměny a náhrad advokáta v sazbě 21 %, tj. v částce 3 445,05 Kč dle § 137 odst. 1, odst. 3 písm. a) a § 151 odst. 2 věty druhé o.s.ř., celkem tedy 19 850,05 Kč. K těmto nákladům pak odvolací soud ještě připočetl až v odvolacím řízení žalobkyni doměřený soudní poplatek ze žaloby ve výši 5 000 Kč (viz jeho úhrada dne 26. 2. 2016, č. l. 231 spisu), tudíž náklady odvolacího řízení na straně žalobkyně dosáhly celkové částky 24 850,05 Kč. Tyto náklady řízení jsou neúspěšní žalovaní povinni nahradit žalobkyni, a to opět jako nerozluční účastníci společně a nerozdílně v zákonné třídní lhůtě k rukám jejího advokáta. I zde platí, že první žalovaná je povinna zaplatit tyto náklady z pozůstalosti XXX.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je za podmínek uvedených v § 237 a § 238 o.s.ř. přípustné dovolání. Dovolání se podává do dvou měsíců ode dne doručení písemného vyhotovení rozsudku

odvolacího soudu prostřednictvím okresního soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni, k Nejvyššímu soudu ČR v Brně. Přípustnost dovolání posoudí Nejvyšší soud ČR jakožto soud dovolací (§ 239 o.s.ř.).

Pardubice 26. října 2021

JUDr. Jaroslav Chmelík, Ph.D., v. r.
předseda senátu